

Arrest

nr. 101 881 van 26 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 7 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. LECLERE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Kirgizisch staatsburger van Oezbeekse origine. U werd geboren op 1 januari 1992 in Bishkek (Kirgizië), waar u samen met uw ouders, K.A. (O.V X) en A.I. (O.V. X) woonde. Samen met uw ouders en uw jongere broer F.A. (O.V. X), verblijft u in België.

Sinds 2009 hielp u uw vader regelmatig in zijn meubelzaak in het verkoopcentrum ‘GOIN’ in Bishkek, waar ook uw oom, ILYASOV Marat, werkte.

U werd regelmatig in zijn zaak lastig gevallen door twee personen van Kirgizische etnische origine die zich voorstelden als N. en K..

In de nacht van 19 op 20 april 2010, toen u en uw oom de meubelzaak bewaakten, werd het verkoopcentrum 'GOIN' aangevallen door een menigte van personen van Kirgizische etnische afkomst die er handelaars van een andere dan Kirgizische afkomst aanvielen en hun handelspanden in brand staken. Zo werd ook de meubelzaak van uw vader door de menigte in brand gestoken. U verwittigde uw vader die u meteen kwam ophalen en naar huis bracht. Uw oom Marat liet het leven in de brand. Tussen de menigte die het verkoopcentrum 'GOIN' had aangevallen had u de belagers van uw vader, N. en K., herkend.

Na het incident in 'GOIN' adresseerde uw vader verschillende overheidsinstanties om de brandstichting van zijn meubelzaak aan te klagen.

Op 30 september 2010 werden u en uw broer A.A. aangevallen op straat door personen van Kirgizische origine, gewapend met messen, onder wie N. en K.. Uw broer A.A. had één van jullie aanvallers ernstig geslagen waardoor deze persoon viel en vervolgens door zijn kompanen werd afgevoerd. U hield enkele steekwonden over aan deze vechtpartij.

Uw vader bracht jullie hierna meteen onder in een appartement dat hij enkele jaren voordien had gekocht. Van uw vader vernam u de volgende dag dat een politieonderzoeker bij jullie thuis was langs geweest op zoek naar u en uw broer A.A..

Uw vader werd door hem meegenomen naar een politieafdeling waar aan hem werd verteld dat de personen met wie u en uw broer in de vechtpartij verwickeld waren geraakt een klacht hadden ingediend tegen jullie op basis waarvan een strafzaak tegen jullie werd opgestart.

A.A. werd beschuldigd van moord, omdat één van jullie aanvallers naar aanleiding van de vechtpartij zou zijn omgekomen.

De volgende dag, op 2 oktober 2010 vluchtte A.A. naar Rusland, waar hij nog steeds zou verblijven. Uzelf verbleef sindsdien ondergedoken in het appartement waar uw vader u had ondergebracht.

Midden oktober 2010 werd uw vader wederom door de ordediensten aangehouden en 6 dagen vastgehouden, omdat men op zoek was naar u en uw broer A.A..

Hierna doken uw ouders ook onder in het appartement waar u verbleef.

Op 2 februari 2011 werd uw jongste broer F.A. ontvoerd door N. en K.. In ruil voor hun zoon dienden uw ouders de eigendomstitel van hun huis aan hen over te dragen, wat ze vervolgens ook deden.

Diezelfde dag bracht uw vader uw moeder en uw broer F.A. naar een vriendin van uw moeder.

Samen met uw vader verliet u vervolgens in de nacht van 2 op 3 februari 2011 het land en stak u illegaal de grens met Kazachstan over van waar jullie met een vrachtwagen verder reisden. Om onderweg een grens over te steken dienden u en uw vader zich te verstoppen in een instrumentendoos die vastgehecht was aan de vrachtwagen. Nadien stapten jullie nog over in een minibus waarmee jullie naar België reisden.

In dat land kwamen jullie aan op 10 februari 2010 en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in. Omdat uw moeder evenmin veilig in het land kon verblijven kwam zij ook naar België samen met uw jongste broer F.A..

Ze diende er op 31 augustus 2011 eveneens een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van u Kirgizische identiteitskaart en een kopie van uw rijbewijs."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende en die de aanleiding hebben gevormd tot uw vlucht uit uw herkomstland, verbonden waren met de problemen van uw vader, K.A. Aangezien de commissaris-generaal ten aanzien van uw vader, K.A. (O.V 6.765.690) de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw vader, K.A. (O.V 6.765.690), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het noorden van Kirgizië, waar u vandaan komt, geen sprake was van grootschalige interetnische clashes tussen Kirgiezen en Oezbeken zoals deze in Osj en Djalalabad in juni 2010. Hoewel ook in het noorden een nationalistische gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, heeft dit niet geleid, noch leidt dit actueel tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken. Daarom kunnen

de loutere Oezbeekse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Kirgizië problemen had met twee personen van Kirgizische etnische origine die u in uw meubelzaak trachten af te persen en die betrokken waren bij een aanval door Kirgizische medeburgers op handelszaken van mensen van andere dan Kirgizische nationaliteiten. Toen u zich omwille van deze problemen tot de autoriteiten richtte, werden u en uw gezin door deze personen nog meer belaagd. Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft met betrekking tot de **identiteit van uw vervolgers**. Zo bent u niet op de hoogte van de volledige namen van de twee Kirgizische medeburgers N. en K. die u sinds 2007 in uw meubelzaak lastigvielen, die betrokken waren bij de aanval in het verkoopcentrum 'GOIN' in de nacht van 19 op 20 april 2010 toen uw meubelzaak in brand werd gestoken en uw schoonbroer om het leven kwam, en uw zonen op 30 september 2010 op straat aanvielen (CGVS p. 4 & p. 11-12). Buiten de informatie die u van uw advocaat verkreeg, heeft u bovendien niet proberen te achterhalen wie deze personen precies waren (CGVS p. 26-27). Dit is des te opmerkelijk aangezien u zowel bij de ROVD van de Oktoberwijk als bij het parket-generaal een klacht indiende met betrekking tot de brandstichting in uw meubelzaak waarbij u N. en K. vermeldde als betrokken daders (CGVS p. 15). Meer nog, uit uw verklaringen blijkt dat uw advocaat wel meer wist over deze personen: zo wist hij u na uw aanhouding op 1 oktober 2010 te vertellen dat zij tot een criminele groepering behoorden en ook banden hadden met overheidsdiensten (CGVS p. 26-27). Als deze twee personen daadwerkelijk dé kern van uw problemen uitmaakten, is het bijgevolg weinig geloofwaardig dat u – behalve het feit dat u van de politiemedewerker verantwoordelijk voor uw aanhouding op 1 oktober 2010 wist dat deze twee personen afkomstig waren uit het Sokulukskiy district (CGVS p. 5) – geen bijkomende informatie kan verschaffen over de identiteit en de precieze activiteiten van uw belagers; te meer als uit uw verklaringen blijkt dat u naar verschillende overheidsinstanties zou gestapt zijn om uw problemen met N. en K. te melden. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij gedetailleerdere verklaringen kan afleggen over wie de vervolgers zijn voor wie hij uiteindelijk uit zijn land van herkomst gevlucht is of op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zich daarover beter te informeren, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dit is in casu niet het geval, waardoor de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze ondermijnd wordt.

Ten tweede verklaarde u dat één van de personen die uw zonen hadden aangevallen, een klacht had ingediend tegen uw zonen omdat één van zijn kompanen als gevolg van de **vechtpartij met uw zonen** overleden zou zijn. Op basis van deze klacht zou een strafzaak tegen uw zonen geopend zijn waarin uw zoon A.A. in verdenking werd gesteld van moord. U wist echter hoegenaamd niet of iemand effectief door de vechtpartij is omgekomen, noch wie dit precies zou zijn geweest en u heeft dit niet proberen te achterhalen. U wist evenmin of er tegen uw zonen effectief een klacht werd ingediend naar aanleiding van dewelke een strafzaak tegen hen zou lopen (CGVS p. 4-5 & p. 7-8). Aangezien deze vechtpartij een wezenlijk element uitmaakt van uw asielrelaas – zo zouden opnieuw N. en K. erbij betrokken geweest zijn; liet u uw zonen daarop onderduiken en werd u zelf meegenomen voor ondervraging door de politie – is het allerm minst geloofwaardig dat u van de hier opgesomde elementen over deze vechtpartij zo slecht op de hoogte zijn, zeker als blijkt dat u zich sinds 2008 al altijd liet bijstaan door een advocaat (CGVS p. 6).

Ten derde dient gewezen te worden op een aantal **tegenstrijdigheden** doorheen uw verklaringen en die van uw zoon waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold wordt. Zo verklaarde uw zoon S.A. dat u omwille van de vechtpartij op 30 september 2010 waarin hij verwikkeld raakte, een klacht probeerde in te dienen bij de ROVD van het Sverdlovskiy district of de Oktoberwijk (CGVS zoon p. 6-7 & p. 9). Opmerkelijk genoeg maakte u hier echter geen enkele melding van en verklaarde u daarentegen zelf geen stappen te hebben ondernomen in verband met dit incident (CGVS p. 5). Hiermee geconfronteerd, verklaart uw zoon dat u toen wel een klacht heeft proberen in te dienen, doch dat deze niet aanvaard werd (CGVS zoon p. 9). Deze uitleg kan echter nog steeds niet in overeenstemming worden gebracht met uw verklaring geen stappen te hebben ondernomen naar aanleiding van deze vechtpartij. Hierdoor blijft deze ongerijmdheid nog steeds overeind. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding heeft gemaakt van uw aanhouding door de ROVD van het Sokulukskiy district op 1 oktober 2010 waarbij u op dezelfde dag werd vrijgelaten, of van uw aanhouding door de ROVD van het Sverdlovskiy district midden oktober 2010 waarbij u zes dagen werd vastgehouden (CGVS vragenlijst dd. 10.03.2011 vragen 3.1-3.5). Als u hierover om uitleg gevraagd wordt, verklaart u dat u op de DVZ werd gevraagd

het kort te houden en verzekerd werd dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal meer uitleg zou kunnen geven (CGVS p. 8 & p. 21-23). Deze verklaring biedt echter geen afdoende uitleg waarom u op de DVZ niet de minste melding heeft gemaakt van uw aanhoudingen. Op de DVZ werd u nochtans uitdrukkelijk gevraagd of u gearresteerd bent geweest of in de gevangenis hebt gezeten (zowel een hechtenis voor korte tijd in een cel in b.v. een politiekantoor als een opsluiting voor iets langere tijd in een gevangenis of kamp) (CGVS vragenlijst dd. 10.03.2011 vraag 3.1). Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die deel uitmaken van de kern van uw asielrelaas. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ernstig ondermijnd.

Ten vierde blijkt uit uw verklaringen dat u **niet geïnformeerd** heeft of er naar aanleiding van de vechtpartij van uw zonen een strafzaak tegen hen liep. Indien uw zonen werkelijk gerechtelijk vervolgd werden op verdenking van (betrokkenheid bij) een moord, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op zijn minst enige poging onderneemt om zich hierover te informeren. Later verklaart u wel dat u van uw advocaat, voor uw vertrek uit Kirgizië, nog had vernomen dat er nog steeds een strafzaak tegen uw zonen lopende zou zijn. Na uw vlucht uit uw land heeft u zich echter geenszins verder geïnformeerd over het verdere verloop van deze (al dan niet officiële) strafzaak (CGVS p. 5-7). Voorts wist u niet of er nog een onderzoek lopende is bij het parket-generaal naar aanleiding van de klacht die u er op 24 april 2010 indiende tegen de aanval op winkel van 20 april 2010, hoewel u verklaarde dat uw advocaat zich hierover informeerde voor uw vlucht uit Kirgizië. Sinds uw aankomst in België heeft u echter zelf geen poging meer ondernomen om zich te informeren over het onderzoek met betrekking tot deze klacht, ook niet wanneer u uit het attest dat door uw advocaat aan uw vrouw werd overhandigd kon opmaken dat dat het onderzoek van uw klacht bij de ROVD van de Oktoberwijk inmiddels werd afgesloten (CGVS p. 18-19). Dit manifeste gebrek aan interesse met betrekking tot het verdere (juridische) verloop van de problemen van u en uw gezin, ondermijnt niet alleen de ernst van de door u verklaarde vrees in belangrijke mate maar brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals op de helling.

Ten vijfde moet worden opgemerkt dat u **geen enkel begin van bewijs** voorlegde waaruit zou kunnen blijken dat u effectief een zelfstandige ondernemer was in Kirgizië, en in welke periode u uw zaak hebt uitgebaat. Hoewel u beweerde dat u eigenaar was van een meubelzaak waarin u officieel twee arbeiders tewerkstelde, kon u geen enkel document aanbrengen om dit te staven. Het feit dat u geen enkel document voorlegde aangaande uw professionele activiteiten is hoogst opmerkelijk te noemen. U verklaarde immers dat u al uw zaken op een officiële, legale manier afhandelde: het pand meubelzaak huurde u sinds 2007 waarna u het in 2009 kon kopen, uw onderneming stond geregistreerd op uw naam, u betaalde belastingen aan de staat en uw arbeiders waren op contractuele basis in dienst (CGVS, p. 10-11). U zou dus talrijke documenten moeten kunnen voorleggen om dit te kunnen attesteren. Er kan gedacht worden aan de eigendomsakte van uw onderneming, boekhoudkundige stukken, arbeidscontracten, belastingformulieren, verzekeringspapieren, of gelijk welk ander document dat verband houdt met uw zakelijke activiteiten. Ook van de verkoop van uw handelspand na het geweld in Osj in juni 2010 legde u geen begin van bewijs voor. Toen u werd gevraagd waarom u geen enkel bewijs kon voorleggen betreffende uw zelfstandig ondernemerschap, zei u dat u al uw documenten aangaande uw zaak in uw huis in Bishkek hebt achtergelaten. Midden oktober 2010 doken u en uw vrouw onder in uw appartement in diezelfde stad en namen jullie geen documenten mee. Op 2 februari 2011 werden u en vrouw tevens gedwongen de eigendomstitel van uw huis aan uw belagers over te dragen. De eigendomstitel van uw appartement waar u en uw vrouw inmiddels onderdoken, liet u ook achter in uw huis (CGVS, p. 21-22, 28). Deze uitleg is weinig overtuigend. Het opmerkelijk dat u, die besloot uw land uit te vluchten om zich vervolgens te beroepen op internationale bescherming, geen poging ondernam om alsnog dergelijke belangwekkende documenten te bemachtigen voor uw vertrek. Er moet immers benadrukt worden dat het feit dat u geen enkel bewijsstuk voorlegt over uw professionele activiteiten in uw geval wel degelijk relevant is. U verklaarde immers dat u als zelfstandige ondernemer van Oezbeekse origine werd gevisieerd door uw belagers bij wijze van afpersing, en dat uw problemen met diezelfde belagers verergerden toen uw meubelzaak in de nacht van 19 op 20 april in brand werd gestoken en u zich omwille hiervan tot de autoriteiten richtte (CGVS, p. 4-6, 11-15, 18-23, 27-28). Het Commissariaat-generaal meent dan ook dat het gebrek aan relevante bewijsstukken over uw beroepsactiviteiten, terwijl deze wel degelijk kunnen worden verwacht, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig hypothekeert.

Ten zesde leggen ook uw **vrouw en zoon onaannemelijk vage verklaringen** af over de problemen die u en zij meegemaakt zouden hebben en is het weinig aannemelijk dat zij zo slecht op de hoogte zouden zijn van wat u en uw gezin meegemaakt zouden hebben. Zo blijkt uw zoon ook enkel de voornamen van N. en K. te kennen; uw vrouw weet zelfs helemaal geen namen (CGVS zoon p. 5;

CGVS vrouw p. 4 & p. 6). Ook over de eventuele strafzaak naar aanleiding van de vechtpartij en over de door u ondernomen stappen tegen de brandstichting in uw meubelzaak, zijn zij bijzonder slecht op de hoogte (CGVS zoon p. 6-7; CGVS vrouw p. 7-8). Dit is heel opvallend. Immers, aangezien de problemen die u aanhaalde wel degelijk uw hele gezin aanbelangden en er zelfs rechtstreeks bij betrokken waren (uw zoon was aanwezig tijdens de brandstichting en werd persoonlijk aangevallen; uw vrouw had na uw vertrek uit het land nog contact met uw advocaat en werd persoonlijk bedreigd), kan van hen redelijkerwijs verwacht worden dat zij hieromtrent coherenter verklaringen kunnen afleggen en er beter van op de hoogte zijn. De uitleg van uw vrouw voor haar onwetendheid op dit vlak, namelijk dat zij niet tussenbeide kwam in dergelijke zaken en u haar niet veel vertelde om haar te sparen (CGVS vrouw p. 11-12), is gezien de door u omschreven precaire situatie die uw gezin ertoe aanzette het land uit te vluchten om zich te beroepen op internationale bescherming, weinig overtuigend.

Ten slotte kan er geen geloof worden gehecht aan uw **reisweg** van Kirgizië naar België. Zo verklaarde u dat u samen met uw zoon illegaal de grens met Kazachstan overstak van waar jullie met een vrachtwagen doorreisden naar Duitsland. Om onderweg de Poolse grens illegaal over te steken dienden u en uw zoon zich te verstoppen in een instrumentendoos die vastgehecht was aan de vrachtwagen. In Duitsland stapten jullie over in een minibus waarmee jullie naar België reisden (CGVS p. 23-24). Jullie waren niet in het bezit van een geldig reisdocument en jullie werden onderweg van Kirgizië naar België niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS p. 18, 24; CGVS zoon p. 3-4, 10). Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strenge paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Bovendien blijkt uit de informatie dat vrachtwagens aan de Poolse grens zeer nauwgezet en met verschillende, nieuwe technologieën gecontroleerd worden op smokkelwaar; eventuele verstekelingen in de vrachtwagens worden daarbij ongetwijfeld ook opgemerkt. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de verklaring van u en uw zoon dat jullie de EU via Polen zouden zijn binnengekomen, verstoep in een instrumentendoos gehecht aan een vrachtwagen, zonder gevonden te worden (CGVS p. 24; CGVS zoon p. 3-4). In dit verband is het evenmin aannemelijk dat u verklaarde geen afspraken te hebben gemaakt met de vrachtwagenchauffeur die jullie van Kazachstan naar Duitsland vervoerde, indien er onderweg aan een grenscontrole iets mis zou lopen (CGVS p. 24; CGVS zoon p. 4). Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het immers onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg. Hierop gelet, ontstaat het vermoeden dat u uw internationale paspoort, waarover u verklaarde er geen te hebben gehad (CGVS p. 18), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden. Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst Kirgizië een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. De **documenten** die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw Kirgizische identiteitskaart, uw Kirgizisch rijbewijs bevatten louter informatie met betrekking tot uw identiteit, die hier niet betwist wordt. Het overlijden van uw schoonbroer Marat, waarvan u een uittreksel van zijn overlijdensakte van voorlegt waarin wordt gesteld dat hij overleed ten gevolge van een brandstofgasvergiftiging, wordt evenmin betwist. Uit dit attest kan echter niet worden opgemaakt waar en in welke precieze omstandigheden uw schoonbroer een rookvergiftiging opliep. U legt ook een attest van het Ministerie van Buitengewone Situaties dd. 30.09.2010 voor, waarmee u de opzettelijke brandstichting in uw meubelzaak op 20 april 2010 wil aantonen. U verklaart dat u dit attest aan het parket-generaal had overhandigd in het kader van uw klacht die u er omwille van de brandstichting van uw meubelzaak op 24 april 2010 had ingediend (CGVS p. 13-15). Documenten die betrekking hebben op de door u aangehaalde problemen (zoals deze) kunnen enkel een ondersteunende werking hebben voor een asielrelaas als dit asielrelaas zelf geloofwaardig werd geacht. Gelet op de argumenten die hierboven werden uiteengezet, is dit in casu niet het geval. Bijgevolg kan dit document uw asielrelaas nog maar weinig ondersteuning bieden. Verder legt uw vrouw nog twee documenten voor ter staving van uw asielrelaas: een attest uitgaande van de ROVD van de Oktoberwijk dd. 25.05.2010 (uitgereikt aan uw advocaat, waarin wordt vermeld dat het onderzoek van uw klacht van 21 april 2010 aangaande de brandstichting van uw meubelzaak werd stopgezet omdat de daders niet gevonden werden) en een

attest dd. 27.03.2011 van uw advocaat (waarin deze stelt dat hij voorgaand attest van de ROVD ontvangen heeft en dit antwoord aan u doorgeeft). Het attest van de ROVD van de Oktoberwijk bevat evenwel enkele merkwaardigheden die niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met uw verklaringen. Zo is het uiterst merkwaardig dat het attest reeds aan uw advocaat werd uitgereikt op 25 mei 2010 maar dat jullie er pas in maart 2011 door hem over werden ingelicht. Toen u hierop werd gewezen kon u alleen bevestigen dat het attest hem op 25 mei 2010 werd opgestuurd (CGVS p. 31). U verklaarde echter tegelijk dat uw advocaat dit attest waarschijnlijk na uw vlucht uit Kirgizië (i.e. begin februari 2011) in zijn bezit kreeg omdat hij sindsdien geen contact meer met u kon opnemen en u er bijgevolg niet kon over inlichten (CGVS, p. 19). Uw vrouw verklaarde dat ze van uw advocaat in maart 2011 vernam dat hij dit attest reeds lange tijd in zijn bezit had doch het niet had kunnen afgeven omdat hij geen contact met jullie kon opnemen. Ze wist echter niet wanneer hij het attest dan in zijn bezit had gekregen. Uw vrouw verklaarde daarenboven aanvankelijk dat jullie geen contact meer hadden gehad met uw advocaat sinds hij dit attest in mei 2010 had ontvangen (CGVS vrouw p. 4-5). U verklaarde daarentegen nog tot aan uw vertrek uit uw herkomstland begin februari 2011 contact te hebben onderhouden met uw advocaat. U informeerde zich immers herhaaldelijk bij hem over de stand van zaken van de behandeling van uw klachten met betrekking tot de brandstichting van uw meubelzaak (CGVS p. 5-8, 15, 21-22, 30-32). Toen uw vrouw werd gewezen op uw verklaring na mei 2010 wel nog contact te hebben gehad met uw advocaat, bevestigde uw vrouw dat u wel contact met hem had in oktober 2010, doch vermoedde ze dat er nadien geen contact meer was (CGVS vrouw p. 5), wat geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met uw eigen verklaringen aangaande de contacten met uw advocaat. Hoe dan ook is het weinig geloofwaardig dat het onderzoek van uw klacht bij de ROVD van de Oktoberwijk reeds werd stopgezet op 25 mei 2010 en dat u hier pas in maart 2011 over werd ingelicht door uw advocaat, als uit het attest blijkt dat uw advocaat hier reeds op 25 mei 2010 van in kennis werd gesteld, u steeds contact hebt onderhouden met uw advocaat tot aan uw vlucht uit uw herkomstland en u verklaarde dat uw advocaat zich in uw plaats steeds informeerde naar de stand van zaken van uw klachten (CGVS p. 15, 19-22, 30-32). Daarnaast moet over dit document worden opgemerkt dat hierin verwezen wordt naar een klacht die u met betrekking tot de brandstichting van uw meubelzaak indiende op 21 april 2010, wat niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaring een klacht te hebben ingediend bij de ROVD van de Oktoberwijk op 24 april 2010 (CGVS p. 14-15). Toen u hierop werd gewezen verklaarde u dat u enkele dagen later dan de andere handelaars van het verkoopcentrum 'GOIN' een klacht had ingediend omwille van het incident in het verkoopcentrum in de nacht van 19 op 20 april 2010 en dat uw eigen klacht niet werd genummerd of gedateerd en in het dossier van de klachten van de andere handelaars werd toegevoegd, waardoor zij ook een andere datum werd toegekend (CGVS p. 31). Uw verklaring dat uw individuele klacht van 24 april 2010 fout werd gedateerd kan u echter geenszins hard maken. In het attest wordt immers niet verwezen naar een gezamenlijk dossier van de handelaars van het verkoopcentrum 'GOIN' en u legt hier ook geen bewijs van voor om dit te staven. Hierdoor wordt de waarachtigheid van dit attest (en bijhorende brief van uw advocaat in Kirgizië), alsook de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas, verder aangetast.

Volledigheidshalve dient te worden toegevoegd dat, daar het asielrelaas van uw echtgenote A.I. (O.V. 6.765.690) en van uw zoon S.A. (O.V. 6.765.693) volledig verbonden blijkt aan dat van u (CGVS p. 31; CGVS zoon p. 11, CGVS vrouw p. 3-17), ook in het kader van hun asielaanvraag besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan deze beslissing. Uw identiteitskaart en uw rijbewijs bevatten immers enkel persoonsgegevens die hier niet betwist worden.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw moeder A.I. (O.V. 6.765.690) – uit wiens verklaringen blijkt dat ze haar asielaanvraag op dezelfde elementen baseert als die van u en van uw vader (CGVS moeder p. 3-17) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn vader, K.A.. Hij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 101 880 van 26 april 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van K.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 7 december 2012 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekers wijten de vaagheid van verzoeker omtrent de identiteit van zijn vervolgers aan hun "strengte banden met de overheid" (zie het verzoekschrift, p. 7); hij verklaart dat hij stappen heeft ondernomen om hun identiteit te weten te komen, maar dat dit werd verhinderd door de banden die ze hadden met de overheidsdiensten. Dit verklaart volgens verzoekers waarom verzoeker "weinig informatie kan geven over zijn aanvallers" (zie p. 7);

Dat verzoeker weinig weet over de vechtpartij van zijn zonen, is volgens verzoekers het gevolg van het feit dat hij daarbij niet aanwezig was waardoor hij enkel weet wat zijn zonen hem verteld hebben.

Verder stellen ze dat verzoeker tijdens zijn aanhouding vernam dat de vriend of broer van N. gestorven was; dat verzoeker dit niet zou weten is volgens hen een "foutieve interpretatie" (zie p. 8) van zijn verklaringen door de commissaris-generaal.

De tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn zoon omtrent de klacht, ingediend na de vechtpartij, betreffen volgens verzoekers tevens een "foutieve interpretatie" (zie p. 8) van hun verklaringen. Ze stellen dat beiden verklaarden dat verzoeker na de vechtpartij stappen heeft ondernomen, maar dat de zoon niet precies weet welke stappen. Verder stellen ze dat de klacht -waarvan sprake op pagina 9 van het verhoorverslag van de zoon- de brand van de zaak betreft, waarna verzoeker inderdaad een klacht heeft ingediend bij de ROVD van Oktoberwijk.

Dat verzoeker zijn aanhouding door de ROVD niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, is volgens verzoekers te wijten verzoekers aan het feit (zie p. 9) "dat hij weinig tijd heeft gehad om alles uit te leggen", gezien hem verteld werd "het kort te houden".

Dat verzoekers niet verder geïnformeerd hebben naar de stand van zaken, komt volgens hen doordat ze geen nieuws meer hebben gehad van hun advocaat sinds die ook uit het land is vertrokken. Ze stellen dat ze nog vrienden hebben waarmee ze contact hebben (zie p. 9) "maar ze willen niet betrokken worden met deze zaak en het is voor de eisers dan ook onmogelijk om hieromtrent nog informatie te krijgen".

Waar verzoekers ten laste wordt gelegd geen begin van bewijs bij te brengen waaruit blijkt dat verzoeker een zelfstandige ondernemer was in Kirgizië en in welke periode hij de meubelzaak heeft uitgebaat, voegen ze een stuk bij hun verzoekschrift. Ze verklaren dat alle documenten betreffende deze zaak verloren zijn gegaan in de brand, maar dat ze (zie p. 9) "toch een kopie (hebben) kunnen krijgen van zijn inschrijving als ondernemer".

Wat betreft de vaagheden in de verklaringen van verzoekster en haar zoon omtrent de identiteit van de vervolgers, herhalen verzoekers dat deze laatste bescherming krijgen van de politie. Ze merken tevens op dat verzoekster, als vrouw in Kirgizië, (zie p. 10) "weinig betrokken was met de zaken van haar echtgenoot" en dat verzoeker zijn familie daarin niet wou mengen.

Verzoekers voeren aangaande hun reisweg aan dat een landsgrens onmogelijk totaal hermetisch gesloten kan zijn; het bewijs hiervan is volgens hen (zie p. 10) "dat er elke dag talrijke migranten naar Europa komen, zonder geldig visum"; de het volgens de commissaris-generaal merkwaardig is dat ze niet gecontroleerd werden, achten verzoekers (zie p. 10) "irrelevant".

Vervolgens geven verzoekers een theoretische uiteenzetting over de bewijslast, waarbij zij verwijzen naar de Proceduregids van UNHCR.

Ze benadrukken dat hun verklaringen (zie p. 12) "gedetailleerd, samenhangend en plausibel" zijn, dat de tegenstrijdigheden niet van aard zijn om hun asielrelaas te ondermijnen en dat het feit van de brandstichting in april 2010 en de dood van M.I. niet worden betwist door de commissaris-generaal.

Ze verklaren dat het attest van de ROVD aan hun advocaat werd gegeven, maar dat ze niet weten in welke omstandigheden; ze stellen dat ze geen contact meer hebben met hun advocaat, waardoor ze hieromtrent moeilijk nog uitleg kunnen krijgen.

Volgens verzoekers betwist de commissaris-generaal de authenticiteit van dit document niet (zie p. 12) "maar vraagt zich enkel af hoe dit document in de handen van de advocaat, en nadien van de eiser, is terecht gekomen".

Ze stellen dat hun verklaringen uitvoerig zijn en dat hen het voordeel van de twijfel moet worden gegund, (zie p. 12) “zeker ten aanzien van de veiligheidssituatie in Kirgizië en van hun Oezbeekse afkomst”; ze verwijzen naar rechtspraak van de Raad van 20 september 2010.

Volgens verzoekers moet er rekening worden gehouden met de situatie van de Oezbeekse bevolking in Kirgizië; ze verwijzen naar een verslag van 24 mei 2012 van “Amnesty International” en naar een artikel “Freedom House, Freedom in the World 2012” van www.unhcr.org. Waarin melding wordt gemaakt van discriminaties ten aanzien van de Oezbeekse bevolking en waaruit blijkt dat de Oezbeekse bevolking niet wordt beschermd (zie p. 13) “omwille van de corruptie en van het feit dat de overheid betrokken is bij deze discriminaties en geweld tegen de Oezbeekse” (sic).

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet.

Ze stellen dat (zie p. 14) “in tegenstelling met de beweringen van de tegenpartij”, de situatie in Kirgizië voor de Oezbeekse bevolking zorgwekkend is. Ze verwijzen opnieuw naar een het voormeld verslag van “Amnesty International” en naar een voormeld artikel en stellen dat deze informatie melding maakt van discriminatie ten aanzien van de Oezbeekse bevolking en dat blijkt dat de Oezbeekse bevolking niet wordt beschermd (zie p. 14) “omwille van de corruptie en van het feit dat de overheid betrokken is bij deze discriminaties en geweld tegen de Oezbeekse” (sic).

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift “een attest van de Sociale Fonds in Kirgizië betreffende de inschrijving van de eiser als ondernemer in 2004” (sic) voor. Ze verwijzen naar het arrest van 30 oktober 2008 van het Grondwettelijk Hof en besluiten dat dit attest van groot belang is voor de behandeling van hun asielaanvraag, aangezien bewijst dat verzoeker een zaak uitbaatte en zijn verklaring ondersteunt dat zijn zaak in brand gestoken werd.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en hen als vluchtelingen te erkennen, minstens hen de subsidiaire bescherming toe te kennen; in ondergeschikte orde vragen verzoekers hun dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, A.I., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, K.A., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoekers aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347; RvV 22 juni 2009, nr. 28.960; RvV 27 september 2007, nr. 1848).

De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bevat geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

2.4. Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing vast dat verzoeker onwetend was met betrekking tot de identiteit en activiteiten van zijn vervolgers en dat hij onvoldoende pogingen heeft ondernomen om te achterhalen wie deze personen precies waren, temeer gezien verzoekers advocaat blijkbaar meer wist over deze personen en gezien verzoeker verklaarde dat hij naar verschillende overheidsinstanties was gestapt om zijn problemen met zijn vervolgers te melden; dat verzoeker onwetend was omtrent de vechtpartij waarin zijn zonen betrokken waren, gezien verzoeker niet wist of er effectief een dode was gevallen en wie dit precies was, noch heeft verzoeker geprobeerd dit te achterhalen, en gezien verzoeker niet wist of er tegen zijn zonen effectief een klacht werd ingediend naar aanleiding van dewelke een strafzaak tegen hen zou lopen; dat verzoeker in strijd met de verklaring van zijn zoon, geen melding maakte van zijn poging om een klacht in te dienen en verklaarde geen stappen te hebben ondernomen en ook geen melding maakte van zijn aanhouding door de ROVD; dat verzoekster en haar zoon vage verklaringen afleggen over de meegemaakte problemen.

De vaagheid over de identiteit van hun vervolgers, is volgens het verzoekschrift te wijten aan de nauwe banden die deze met de overheid hebben en bescherming krijgen van de politie.

Dat verzoeker weinig weet over de vechtpartij van zijn zonen, is het gevolg van het feit dat verzoeker daarbij niet aanwezig was waardoor hij enkel weet wat zijn zonen hem verteld hebben.

Verder stellen verzoekers dat verzoeker tijdens zijn aanhouding vernam dat de vriend of broer van N. gestorven was; dat hij dit niet zou weten, is een "foutieve interpretatie". Ze merken tevens op dat verzoekster "weinig betrokken was met de zaken van haar echtgenoot".

Dat verzoekers niet verder geïnformeerd hebben naar de stand van zaken, komt volgens hen doordat ze geen nieuws meer hebben gehad van hun advocaat sinds die uit het land is vertrokken; ze stellen dat ze nog vrienden hebben waarmee ze contact hebben "maar ze willen niet betrokken worden met deze zaak en het is voor de eisers dan ook onmogelijk om hieromtrent nog informatie te krijgen".

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot het louter vergoelijken van hun onwetendheden en nalatige handelingen en tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen; het komt echter aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin ze in gebreke blijven.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat verzoeker tijdens zijn aanhouding vernam dat de vriend of broer van N. gestorven was en dat hij dit dus wél weet, wijst de Raad op verzoekers verklaringen daaromtrent op het Commissariaat-generaal.

Gevraagd of er effectief iemand was omgekomen tijdens de vechtpartij tussen de Kirgiezen en zijn zonen, antwoordde verzoeker: "Wat in het echt is gebeurd weet ik niet, maar de onderzoeker en zij zeiden het. We weten het niet" (zie het verhoorverslag van 10 oktober 2012, p. 5).

Later gevraagd of verzoeker heeft getracht te achterhalen of één van de Kirgiezen is omgekomen bij de vechtpartij, antwoordde verzoeker: "Neen niet geprobeerd. Die mogelijkheid heb ik niet. Wie de aanvallers waren heb ik niet geweten, niet gezien" (zie het verhoorverslag, p. 8).

Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog stellen dat verzoekster "weinig betrokken was met de zaken van haar echtgenoot" en dat verzoeker zijn familie er niet bij wou betrekken, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn

vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekers toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, *quod non in casu*, gelet op de talrijke vaagheden in het asielrelaas.

De Raad benadrukt dat van verzoekers ook kan worden verwacht dat ze ernstige pogingen ondernemen om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van hun asielrelaas, waarvan ze initieel geen kennis hebben.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde onwetendheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

De gebrekkige kennis van verzoekers en hun nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de ernst van hun voorgehouden vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing tevens de volgende tegenstrijdigheden vast: (i) zijn zoon verklaarde dat verzoeker naar aanleiding van de vechtpartij op 30 september 2010, een klacht probeerde in te dienen bij de ROVD van het Sverdlovskiy district of de Oktoberwijk, terwijl verzoeker zelf hiervan geen melding maakte en zelfs verklaarde dat hij geen stappen heeft ondernomen in verband met dit incident; (ii) verzoeker maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding van zijn aanhouding door de ROVD van het Sokulukskiy district op 1 oktober 2010, noch van zijn aanhouding door de ROVD van het Sverdlovskiy district midden oktober 2010.

Aangaande de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn zoon, voeren verzoekers in hun verzoekschrift aan dat beiden verklaarden dat verzoeker na de vechtpartij stappen heeft ondernomen, maar dat de zoon niet precies weet welke stappen.

De Raad stelt vast dat het wel degelijk tegenstrijdig is dat verzoekers zoon meermaals verklaarde dat zijn vader heeft geprobeerd een klacht in te dienen naar aanleiding van de vechtpartij, terwijl verzoeker verklaarde geen stappen te hebben ondernomen en enkel met zijn advocaat te hebben gesproken.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat de klacht, waarover sprake is op pagina 9 van het verhoorverslag van de zoon, de brand van de zaak betreft, waarna verzoeker inderdaad een klacht heeft ingediend bij de ROVD van Oktoberwijk, wijst de Raad op het gehoorverslag van de zoon S.A..

Op 10 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal gevraagd of hij wist of er een klacht werd ingediend door zijn vader na de vechtpartij, antwoordde verzoeker S.A.: "Hij probeerde maar de klacht werd officieel niet aanvaard" (zie het verhoorverslag, p. 9).

Gevraagd waar zijn vader de klacht wilde indienen, antwoordde verzoeker S.A.: "Na vechtpartij bij de politie. Sverdlovskiy of Oktoberskiy ROVD. Volgens mij Oktoberskiy ROVD" (zie p. 9).

Dat verzoeker zijn aanhouding door de ROVD niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijten verzoekers in hun verzoekschrift aan het feit "dat hij weinig tijd heeft gehad om alles uit te leggen", gezien hem aldaar gevraagd werd "het kort te houden".

De Raad antwoordt dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, nochtans mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

De Raad wijst er volledigheidshalve op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd gevraagd of hij gearresteerd is geweest of in de gevangenis hebt gezeten (zowel een hechtenis voor korte tijd in een cel in b.v. een politiekantoor als een opsluiting voor iets langere tijd in een gevangenis of kamp), waarop verzoeker ontkennend antwoordde.

De uitleg in het verzoekschrift wordt derhalve niet aanvaard.

De commissaris-generaal merkte in zijn beslissing verder op dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegde waaruit blijkt dat hij een zelfstandige ondernemer was in Kirgizië en in welke periode hij zijn handel uitbaatte.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat alle documenten betreffende de zaak in de brand verloren zijn gegaan.

Deze bewering is tegenstrijdig is met de eerdere verklaringen van verzoeker op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag van 10 oktober 2012, p. 21) waar hij vertelde dat al zijn documenten aangaande zijn zaak werden achtergelaten in zijn huis in Bishkek.

Verzoekers stellen dat niettegenstaande alle documenten betreffende de zaak in de brand verloren zijn gegaan, ze “toch een kopie (hebben) kunnen krijgen van zijn inschrijving als ondernemer”; ze voegen bij het verzoekschrift “een attest van de Sociale Fonds in Kirgizië betreffende de inschrijving van de eiser als ondernemer in 2004” (sic).

De Raad stelt evenwel vast dat het bijgebrachte stuk een fotokopie betreft; de Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Daarenboven blijkt dit stuk geen betrekking te hebben op zijn geteisterde meubelzaak in Bishkek gezien het dateert van maart 2004 daar waar verzoeker verklaarde dat hij pas sinds 2007 als zelfstandige deze zaak uitbaatte (zie het verhoorverslag van 10 oktober 2012, p. 9).

De commissaris-generaal hechtte evenmin geloof aan de reisweg door verzoekers opgegeven:

“Zo verklaarde u dat u samen met uw zoon illegaal de grens met Kazachstan overstak van waar jullie met een vrachtwagen doorreisden naar Duitsland.

Om onderweg de Poolse grens illegaal over te steken dienden u en uw zoon zich te verstoppen in een instrumentendoos die vastgehecht was aan de vrachtwagen.

In Duitsland stapten jullie over in een minibus waarmee jullie naar België reisden (CGVS p. 23-24). Jullie waren niet in het bezit van een geldig reisdocument en jullie werden onderweg van Kirgizië naar België niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS p. 18, 24; CGVS zoon p. 3-4, 10).

Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk.

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strenge paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze.

Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Bovendien blijkt uit de informatie dat vrachtwagens aan de Poolse grens zeer nauwgezet en met verschillende, nieuwe technologieën gecontroleerd worden op smokkelwaar; eventuele verstekelingen in de vrachtwagens worden daarbij ongetwijfeld ook opgemerkt. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de verklaring van u en uw zoon dat jullie de EU via Polen zouden zijn binnengekomen, verstopt in een instrumentendoos gehecht aan een vrachtwagen, zonder gevonden te worden (CGVS p. 24; CGVS zoon p. 3-4).

In dit verband is het evenmin aannemelijk dat u verklaarde geen afspraken te hebben gemaakt met de vrachtwagenchauffeur die jullie van Kazachstan naar Duitsland vervoerde, indien er onderweg aan een grenscontrole iets mis zou lopen (CGVS p. 24; CGVS zoon p. 4).

Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het immers onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg.”

In hun verzoekschrift laten verzoekers gelden dat het onmogelijk is dat grens totaal afgesloten kan worden; het bewijs hiervan is volgens hen “dat er elke dag talrijke migranten naar Europa komen, zonder geldig visum”. Dat de commissaris-generaal het merkwaardig vindt dat ze niet gecontroleerd werden, is volgens verzoekers “irrelevant”.

De loutere beweringen van verzoekers tonen niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft -en die werd toegevoegd aan het administratief dossier- foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

Uit deze informatie blijkt dat het quasi onmogelijk is de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden en dat vrachtwagens aan de Poolse grens zeer nauwgezet en met verschillende, nieuwe technologieën gecontroleerd worden op smokkelwaar, waarbij eventuele verstekelingen in de vrachtwagens ongetwijfeld ook worden opgemerkt. De bewering “Dat er elke dag talrijke migranten naar Europa komen, zonder geldig visum”, is een dooddooener.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn internationale paspoort, waarover hij verklaarde er geen te hebben gehad, achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door hun verkregen visum voor hun reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop ze uit hun land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van het relaas.

Aangaande de door verzoeker neergelegde documenten, maakte de commissaris-generaal in zijn beslissing het volgende: “De **documenten** die u neerlegt veranderen hier niets aan.

Uw Kirgizische identiteitskaart, uw Kirgizisch rijbewijs bevatten louter informatie met betrekking tot uw identiteit, die hier niet betwist wordt.

Het overlijden van uw schoonbroer Marat, waarvan u een uittreksel van zijn overlijdensakte van voorlegt waarin wordt gesteld dat hij overleed ten gevolge van een brandstofgasvergiftiging, wordt evenmin betwist. Uit dit attest kan echter niet worden opgemaakt waar en in welke precieze omstandigheden uw schoonbroer een rookvergiftiging opliep.

U legt ook een attest van het Ministerie van Buitengewone Situaties dd. 30.09.2010 voor, waarmee u de opzettelijke brandstichting in uw meubelzaak op 20 april 2010 wil aantonen. U verklaart dat u dit attest aan het parket-generaal had overhandigd in het kader van uw klacht die u er omwille van de brandstichting van uw meubelzaak op 24 april 2010 had ingediend (CGVS p. 13-15).

Documenten die betrekking hebben op de door u aangehaalde problemen (zoals deze) kunnen enkel een ondersteunende werking hebben voor een asielrelaas als dit asielrelaas zelf geloofwaardig werd geacht. Gelet op de argumenten die hierboven werden uiteengezet, is dit in casu niet het geval. Bijgevolg kan dit document uw asielrelaas nog maar weinig ondersteuning bieden. Verder legt uw vrouw nog twee documenten voor ter staving van uw asielrelaas: een attest uitgaande van de ROVD van de Oktoberwijk dd. 25.05.2010 (uitgereikt aan uw advocaat, waarin wordt vermeld dat het onderzoek van uw klacht van 21 april 2010 aangaande de brandstichting van uw meubelzaak werd stopgezet omdat de daders niet gevonden werden) en een attest dd. 27.03.2011 van uw advocaat (waarin deze stelt dat hij voorgaand attest van de ROVD ontvangen heeft en dit antwoord aan u doorgeeft). Het attest van de ROVD van de Oktoberwijk bevat evenwel enkele merkwaardigheden die niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met uw verklaringen. Zo is het uiterst merkwaardig dat het attest reeds aan uw advocaat werd uitgereikt op 25 mei 2010 maar dat jullie er pas in maart 2011 door hem over werden ingelicht. Toen u hierop werd gewezen kon u alleen bevestigen dat het attest hem op 25 mei 2010 werd opgestuurd (CGVS p. 31). U verklaarde echter tegelijk dat uw advocaat dit attest waarschijnlijk na uw vlucht uit Kirgizië (i.e. begin februari 2011) in zijn bezit kreeg omdat hij sindsdien geen contact meer met u kon opnemen en u er bijgevolg niet kon over inlichten (CGVS, p. 19). Uw vrouw verklaarde dat ze van uw advocaat in maart 2011 vernam dat hij dit attest reeds lange tijd in zijn bezit had doch het niet had kunnen afgeven omdat hij geen contact met jullie kon opnemen. Ze wist echter niet wanneer hij het attest dan in zijn bezit had gekregen. Uw vrouw verklaarde daarenboven aanvankelijk dat jullie geen contact meer hadden gehad met uw advocaat sinds hij dit attest in mei 2010 had ontvangen (CGVS vrouw p. 4-5). U verklaarde daarentegen nog tot aan uw vertrek uit uw herkomstland begin februari 2011 contact te hebben onderhouden met uw advocaat. U informeerde zich immers herhaaldelijk bij hem over de stand van zaken van de behandeling van uw klachten met betrekking tot de brandstichting van uw meubelzaak (CGVS p. 5-8, 15, 21-22, 30-32). Toen uw vrouw werd gewezen op uw verklaring na mei 2010 wel nog contact te hebben gehad met uw advocaat, bevestigde uw vrouw dat u wel contact met hem had in oktober 2010, doch vermoedde ze dat er nadien geen contact meer was (CGVS vrouw p. 5), wat geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met uw eigen verklaringen aangaande de contacten met uw advocaat. Hoe dan ook is het weinig geloofwaardig dat het onderzoek van uw klacht bij de ROVD van de Oktoberwijk reeds werd stopgezet op 25 mei 2010 en dat u hier pas in maart 2011 over werd ingelicht door uw advocaat, als uit het attest blijkt dat uw advocaat hier reeds op 25 mei 2010 van in kennis werd gesteld, u steeds contact hebt onderhouden met uw advocaat tot aan uw vlucht uit uw herkomstland en u verklaarde dat uw advocaat zich in uw plaats steeds informeerde naar de stand van zaken van uw klachten (CGVS p. 15, 19-22, 30-32). Daarnaast moet over dit document worden opgemerkt dat hierin verwezen wordt naar een klacht die u met betrekking tot de brandstichting van uw meubelzaak indiende op 21 april 2010, wat niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaring een klacht te hebben ingediend bij de ROVD van de Oktoberwijk op 24 april 2010 (CGVS p. 14-15). Toen u hierop werd gewezen verklaarde u dat u enkele dagen later dan de andere handelaars van het verkoopcentrum 'GOIN' een klacht had ingediend omwille van het incident in het verkoopcentrum in de nacht van 19 op 20 april 2010 en dat uw eigen klacht niet werd genummerd of gedateerd en in het dossier van de klachten van de andere handelaars werd toegevoegd, waardoor zij ook een andere datum werd toegekend (CGVS p. 31). Uw verklaring dat uw individuele klacht van 24 april 2010 fout werd gedateerd kan u echter geenszins hard maken. In het attest wordt immers niet verwezen naar een gezamenlijk dossier van de handelaars van het verkoopcentrum 'GOIN' en u legt hier ook geen bewijs van voor om dit te staven. Hierdoor wordt de waarachtigheid van dit attest (en bijhorende brief van uw advocaat in Kirgizië), alsook de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas, verder aangetast."

In hun verzoekschrift leggen verzoekers uit dat het attest van de ROVD aan hun advocaat werd gegeven, maar dat ze niet weten in welke omstandigheden; ze voegen hieraan toe dat ze geen contacten meer hebben met hun advocaat, zodat ze geen uitleg meer kunnen krijgen. Volgens verzoekers betwist de commissaris-generaal niet de authenticiteit van dit document "maar vraagt zich enkel af hoe dit document in de handen van de advocaat, en nadien van de eiser, is terecht gekomen".

De Raad stelt vast dat deze bewering geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing, zijnde (i) de merkwaardigheid dat het attest reeds aan hun advocaat werd overgemaakt op

25 mei 2010, maar dat verzoekers er pas in maart 2011 door hem over werden ingelicht; (ii) de tegenstrijdige verklaringen van verzoekers omtrent het contact met de advocaat, (iii) het feit dat het attest verwijst naar een klacht die werd ingediend op 21 april 2010, terwijl verzoeker verklaarde dat hij op 24 april 2010 een klacht indiende.

De motivering in de beslissingen aangaande de neergelegde documenten blijft onverkort en de Raad neemt deze over.

In hun verzoekschrift verwijzen verzoekers nog naar een verslag van "Amnesty International" en naar een artikel "Freedom House, Freedom in the World 2012" van www.unhcr.org.

De Raad wijst erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er kan geenszins worden aangenomen dat hun verklaringen "gedetailleerd, samenhangend en plausibel" zijn, noch dat hun verklaringen uitvoerig zijn.

De voorwaarden om van het voordeel van de twijfel te kunnen genieten zijn in hoofde van verzoekers, allesbehalve aanwezig.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas, is er geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.8. Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Waar verzoekers in het kader van de subsidiaire bescherming opnieuw verwijzen naar een verslag van "Amnesty International" en naar een artikel "Freedom House, Freedom in the World 2012" van www.unhcr.org, herhaalt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De verwijzing van verzoekers naar informatie die volgens hen melding maakt van discriminaties ten aanzien van de Oezbeekse bevolking en waaruit blijkt dat de Oezbeekse bevolking niet wordt beschermd "omwille van de corruptie en van het feit dat de overheid betrokken is bij deze discriminaties en geweld tegen de Oezbeekse" (sic), toont geenszins aan dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in voormeld wetsartikel.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. De Raad is van oordeel dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op 10 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal afgenomen met behulp van en tolk die de Russische taal machtig is, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde

schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE